

ПРИКАЗКА ЗА ЕДНО ВЕЛИКДЕНСКО ЯЙЦЕ.

I.

Моето патило не е много тжжно, но пжк не е и до там весело.

Ние бехме много, около петдесет на брой, в една кошница на село. Господарката беше ни затворила в големия санджк с брашното, за да ни заварди от котарака, който бе се научил да ни яде.

Един ден, рано сутринта — помня, че беше Велики четвъртжк — тя ни извади от санджка, наедно с кошницата. Господарката беше обува в царвули и облечена в новия си кожух. Така тя ни повлече наедно с две джлги вжрви червени чушки и три малки пилета кжм близкия град, на пазар.

Преди да влезем в града, присрещна ни един стар човек, с джлга брада и голям нос.

— Стрино! — извика той на нашата господарка. — Пресни ли са, пресни ли са?

Аз бях най-отгоре в кошницата и изтжрпнах, като видях и чух тоя страшен човек.

— Пресни са я! — отговори му нашата господарка. — Ще ги вземеш ли?

Стария човек дойде до самите нас, грабна ме в ржката си, повжртя ме насам-натам, гледà ме срещу слжнцето и попита:

— Е? Колко им искаш?

— Та колко да им искам, я?

— Е, па кажи да знам.

Както знаете вече, аз бях изтжрпнало и сжвсем замаяно от страх, та не помня колко време се спазарявах и как се спазариха. Знам само това, че ние две по две влязохме в друга една кошница и че стария човек

с джлгата брада и големия нос ни занесе в едно малко, тжмно дюкянче сред пазаря. Той не ни постави веднага вжн за продаване. По-напред размеси между нас още

